

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Matthison-Hansen, Aage.
Titel Title:	<u>Blaaklokke og andre Digte.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Axel Andersen, 1897
Fysiske størrelse Physical extent:	46 s.

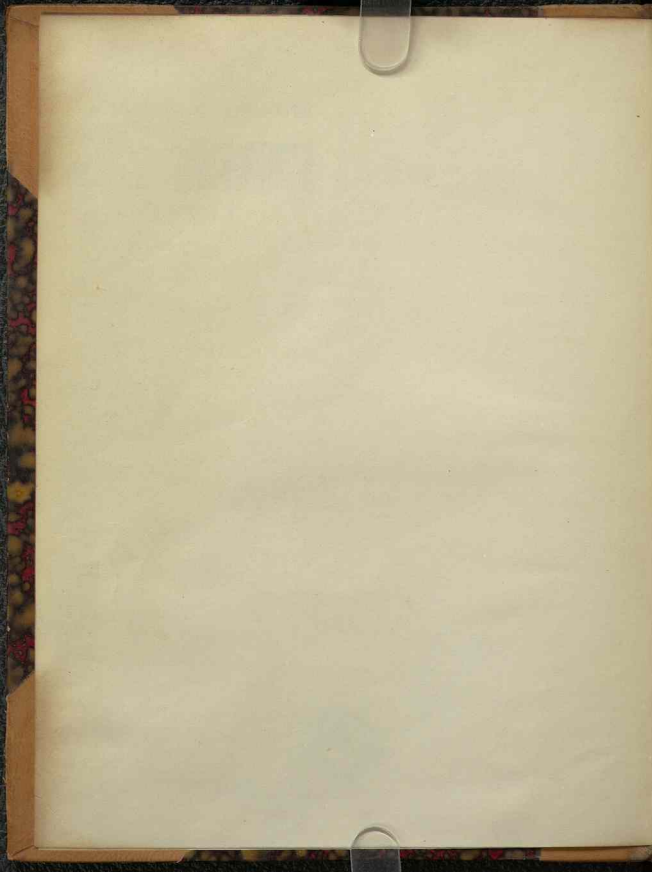
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Blank page

Blaaklokke

og andre

Digte

af

AAGE MATTHISON-HANSEN

*»Kind words so short to speak
but whose echo is endless».*

Lord Houghton.

København

Axel Andersen

Laur. Madsens Bogtrykkeri

1897

TIL
DEN DANSKE DIGTER

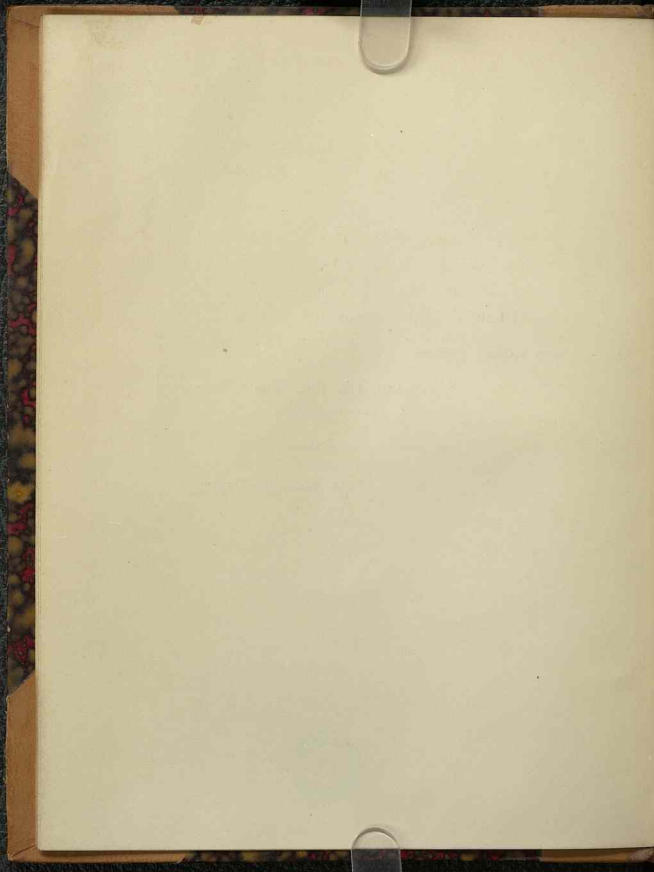
STATSRAAD, DR. PHIL. THOR LANGE

R. AF BERG. DBMD. P. P.

MED ÆRBØDIG OG VENLIG HILSEN

FRA

AAGE MATTHISON-HANSEN.

Thor Lange.

I.

Se, hvor Naturen sine Farver fletter
med Lys og Skygge mellem Skovens Trær —
saaledes adles ved dit Kunstnerværd
de skønne Digte, som du oversætter.

Dantes og Draytons dejlige Sonetter
om hende med det tavse Helgenskær,
dem læser jeg, naar i de lange Nætter
jeg mindes hende, hvem jeg selv har kær.

Tænksomme Skjald, dybt i dit Væsen blunder
den store Vemod og de dybe Smærter,
der bor i alle verdenskløge Hjærter —

Tag denne Tak for lykkelige Stunder!
ifald jeg kunde, gav jeg større Gave
og bedre Frugter fra min Digterhave.

II.

Hvor ægte kunstnerisk din Digtning glider
—klar som en Bjærgstrøm paa Parnassets Højder!—
Jeg læser om og om igen de skønne Sider,
hvor alle Ruslands Nattergale fløjter.

M a j.

Nu bruser alle Bølger fri
og Solens Lys er fremme,
og Livets Sejersmelodi
vil alle Sorger glemme.

Rask stryger Skuden over Vand,
stryg alle dine Strænge!
mens Solen strejfer By og Land,
lad Sangen tone længe.

O, stille, varme Solskinsdag,
der over Sjælen gynger,
i Vaarens unge Favnetag
de muntre Fugle synger.

Til hende.

Det lille Brev,
dit Hjærte skrev,
hvis Stemmeklang
er Svanesang,
mig giver Rang
dit Hjærte næst,
en fornem Gæst
paa Jordens Kyst
med Livets Perle
paa mit Bryst.

Til mine Forældre.

(30. Juni 1896.)

I.

(Med Prospekt af Roskilde.)

En Søndag i dit stille Barndomshjem —
fra Bondetinget ser man Haven sænke
sin Skrænt mod Nord og Fjorden blinke frem
bag Tvillinghøjen med de hvide Bænke.

Hvor er det rart at sidde her og tænke —
halvskjult i Kaprifoliernes Gem
— fra Døren, som blev staaende paa Klem,
man hørte Sangens Kilder vaarligt stænke.

Fra du blev Mand, det Minde var dig kært,
en saadan Søndag vil du gjerne huske,
og derfor har din Søn du Sangen lært;

den Sang, der, slynget ud mod Havens Buske,
steg som et Brus af Svanevinger brede,
mens Solen sank mod Maglevæld dernede.

II.

(Med Prospekt af Hørsholm.)

Nær Hørsholm By — i Sjællands skønne Egne —
dér fæsted dine Barnedrømme Rod,
dér lærte først du famlende at tegne
den Skønhed, som fremblomstred for din Fod.

Her voksede jo Blomster allevegne!
Aakander sejled paa den stille Flod,
Iris og Brudelys langs Bredden stod —
i Skoven steg og sank den grønne Bregne.

Og siden bar du altid Smilet med,
Naturens Smil — som ler, naar Skyen græder —
blev givet dig paa Hørsholms Blomsterbred.

Dér vokser Liv af Sjælens tavse Glæder,
og fra den Plet, hvor Barnefoden træder,
bær Hjærtet bort sin første Kærlighed.

Grevinde Rigne Holstein.

Blomster og Fugle — store Voliører —
og Solblink gennem lyse Lindetrær —
saaledes er den Have, du har kær;
men mest din egen Ynde os besnærer.

Den som en Dugg fra himmelrene Sfærer
maa kvæge alle, hvem du kommer nær,
som Lyset kvæger med sit Gyldenskær
de fangne Dyr, der Livets Byrde bærer.

Tidt gaar selvanden du i Haven ind,
hvor du, med lyse Blik og opladt Sind
og med en Sjæl saa ren som purt Metal,

ledsager Holstein i hans Digterkald
paa Flugt igennem Poesiens Sale,
mens Lindens Blomster gennem Løvet dale.

Vignetter.

1.

Paa Straaet bygger Svanen sig sit Hjem
— fra Hjærtets Ydmyghed gaar Sangen frem.

2.

Lide maa Alle, som Livsmaal vil fremme,
kæmpe sig frem mod den kaldende Røst,
dybest i Skoven har Roserne hjemme,
Tjørnene hegne den rigeste Høst.
Livet har fuldtop af Sorger og Brøst
— klagende Hjærter bag Løvet sig gemme —
inderst i Skoven den kaldende Stemme
lokker mod Sollandet fjærnt imod Øst.

(Mel. af Wennerberg: En mänskensnatt
på Slottsbacken.)

3.

Lutret og rensed i Kval og i Jammer,
gennem den jordiske Kærligheds Flammer
flyver vor Sjæl mod det evige Gry!

4.

Carl Brosbøll.

Dig skænkede Apollo Skaberkraft,
og Folket skriver selv dit Eftermæle.

5.

Det bliver Dag, hvor Lyset sig opsvinger,
og i den Sjæl, hvor Haabets Klokke ringer!

Foraarsvise.

Hvor er dog Løvet friskt og ungt,
nu vejres bort, hvad saart og tungt
har tynget os saa længe!
Solsorten i det grønne Krat
har en Rekord i Triller sat
bag Præstegaardens Vænge.

Jeg lytter mod den fjærne Skov,
det er som Slag af Hestehov
sig mod mit Øre trænge!
Paa Poesiens Vingehest
nu nærmer Vaaren sig som Gæst
og slaar de gyldne Strænge.

Blaaklokke.

Til Frøken N. R.

I Solskin paa en frugtbar Eng
langs Skovens tavse Hegn,
Blaaklokken hang paa Sølvstræng,
duggvaad af Nattens Regn.

Den lo saa mildt og dukked sig,
det lød, som Blomsten sang,
mit Hjærte helt oplukked sig
ved Klokkens milde Klang.

Det var jo, som med Graad og Smil
Blaaklokken ligne vil
dit Sind, der veksler som April
med Solens Straalespil.

Du Klokke med den milde Klang,
dit rene Hjerteslag
har kimet stærkere hver Gang
det gjaldt en ædel Sag.

Du klinger af et rent Gemyt,
og for alt skønt og godt
har dine Klokketoner lydt
i Verdens Trylleslot.

Sørg ej —

Sørg ej, naar Verden Sorger dig bereder
 og Døden drager Sværdet fra sin Lænd,
 klag ej, at Livets Blomster fare hen
 og Nattens Skygge sig for Øjet breder.

Thi denne Skygge er en Haand, der kæder
 de Baand, der brast imellem Ven og Ven,
 den viger for en evig Dag igen,
 naar Østens Himmel Purpurbloomster spreder.

Og hvad er større end, naar Dagen gry'r,
 at vandre mod en øde Strandbred ned
 og knæle paa dens blomsterløse Bred;

mens Hjærtet vendt imod Lyksalighed
 kan føle stolt, hvor Sjælen sig fornyer
 ved Livets Skrift i Solopgangens Skyer.

I Skoven.

Ja, jeg har fejlet inderligt — hvorledes?
ved egen Skyld? — forledt af Andre? —
det er mig nok, at du ej længer vredes
og atter vil ad mine Veje vandre.

Den Sol, som gennem Bøgeløvet spredes
og lyser, delt i tusinde Facetter,
det er din Sjæl, der ikke længer vredes,
men tro sit Lys igennem Mørket fletter.

Hvad er det ellers, som i denne Vaar
jeg ser fra alle Skovens Blade funkle,
der græder, jubler, sørger, hvor jeg gaar —

det er din Sjæl, der vandrer om idrømme,
hvis dybe Længsler gennem Løvet strømme
og vokse som Konvaller i det Dunkle.

Alle unge Længsler bruse.

Alle unge Længsler bruse
og i deres Troldnæt spindes
al min Fortid — bort de suse
med hvad jeg har kjendt og mindes.

Tidens Bølger kan ej knuse
den, hvis Hjærte var en Kvindes,
evigt jeg med Troskab bindes
til min unge Digtermuse.

Bliver Sangerævnens mindre,
og maa jeg med stækket Vinge
mine Flyvelyster tvinge,

evigt vil jeg dig erindre,
hvergang Klokketoner ringe
til en Messe i mit Indre.

Dit Hjærte, siger du —

Dit Hjærte, siger du, er hos de Døde,
blandt Venner i det store Jubelkor —
ak nej, er Sorgen i et Hjærte stor,
saa springer Livets Kilder op at bløde,

og netop derved i dit Hjærte gror
Alkærlighedens Vaar og Førstegrøde
og vokser hver en Sørgende imøde
med Duft af Evighedens Rosenflor.

Sænk da som Dugg, der Sjælene husvaler,
den stille Sorg, der slumrer i din Røst,
om hver en Sjæl, som trænger til din Trøst —

Hver, som er stedt i Livets tunge Kvaler,
hvis Hjærte skælver som et Blad i Høst,
vil takke Ham, som fra dit Hjærte taler.

Vor Frelzers Kirke.

Ensom jeg gaar paa Axelstadens Volde
 nær Kristianshavn; den morgenkolde Vind
 har søndret alle Illusioners Spind,
 de faldne Blade Heksesabbath holde.

Vor Frelzers Kirke ringer Dagen ind
 i denne By, hvor Hjærterne er kolde,
 jeg møder Tiggere — en halt, en blind! —
 til Bøn sig mine Hænder sammenfolde:

Du, som er alle fromme Hjærters Tolk!
 se disse fattige, vanføre Folk,
 der bede til den højeste Fornuft —

Fra Frelserstaarnet mod den solblaa Luft
 løfter vor Gud sit gyldne Sejersflag,
 og Frostens smelter i den lyse Dag —

Til hver iblandt os —

Til hver iblandt os bringer Skæbnen Bud
og tvinger os til Korsets tunge Gang;
den, som har Sorg, han har en medfødt Trang
at klynge sig til Troens Martyrskrud.

Den trætte Sjæl, hvis Farver slettes ud,
hvis Indre er en Kirke uden Sang,
for ham vil Mindets stærke Klokkeklang
 ledsage Hjærtets tavse Bøn til Gud.

Thi Alle kan vi Jakobsstigen finde,
selv han, som savner Ro og Hvilested,
selv Synderen, der vandrer om iblinde —

Dér bøjer sig den Himmelfødte ned —
fra Korset rækker han de brudte Hænder
og siger mildt: Kom, lad os være Venner!

Til min Mo'r.

— Julen 1896.

Hjærte har du og Forstand,
Fantasiens Underland
breder sig for dine Blikke,
ellers havde du vel ikke
Ævnen til at gøre glad!

Ævnen til at gøre glad
ved et skælmsk, jeg véd ej hvad,
Lykke, som i Hjærtet hviler
og som vaagner, naar du smiler,
kære, lille søde Mo'r!

Kære, lille søde Mo'r!
hvergang du i Latter brister
— og naar dine Øjne glipper —
fra de mørke Øjenvipper
flyver lutter gyldne Gnister!

Sang for de Unge.

Mel.: Der er et Land —

Den danske Ungdom samler sig og synger,
 højt vajer Flaget over Land og By,
 naar Solen gennem Bøgeløvet gynger,
 vil danske Mænd forsamle sig paany.
 Har vi haft Sorg og har vi tunge Minder,
 de Unge haaber og er Glædens Tolk
 — for dem er Sorgen kun en Drøm, som svinder,
 Livsmødet lever evigt i vort Folk.

Den Slægt, der haaber, kan ej Mismod kue,
 den ser fortrøstningsfuldt i Livet frem.
 Lad Fjenden kun med Undergang os true,
 men vi vil værne om vort Fædrethjem.
 Den gode Vilje ejer store Ævner —
 hint Nederlag bag Thyras gamle Vold,
 det er en Røst, som os til Kampen stævner,
 — et blodigt Smykke paa det danske Skjold.

Kong Kristian, du byggede en Rede,
hvor Svaner fløj fra Fædrehjemmet ud,
hvor Landets Sønner vil i Verden træde,
dér møder dem den danske Kongebrud.
Og hun er mild — den ædle, danske Kvinde,
som hendes Hjem er lykkeligt og rigt,
kan hendes Kløgt den hele Verden vinde,
hun former sig som Sproget til et Digt.

Det danske Sprog, der slynger sig som Ranker
om Bøvtastene fra Hedenold,
der i sin Blomst udfolder Mandens Tanker,
saa de kan bære Frugter mangefold,
det elsker vi, i Kærlighed, i Glæde
er det de store Tankers Kongeord,
og som vi vil om Modersmaalet frede,
vi elsker Kongen og vor Fædrejord.

Kreta.

Bryd frem, bryd mægtig frem, du brede Bølge
 af Had til Tyranniets Øgleæt!
 dig stanser intet kejsersligt Dekret,
 og i dit Kølvand Tusinder vil følge.

Forgæves vil Europas Diplomater
 med Broderblodet plette deres Sværd,
 Havbølgen sluger deres Kæmpehær
 — det gælder Kristnes Krig mod Asiater!

Lavinen ruller fra Thessaliens Bjerge,
 der knuser Eders slatne Politik
 og lægger i det rette Øjeblik
 sin Krigerhaand om Kretas tabte Væрге.

Her kan ej Kunsten gøre sort til hvidt —
 Naturen blæser sammen sit Orkester,
 og Statsmandskløgten spillet har Fallit
 — til Lilleasien med Tyrkiets Rester!

Fra Gaden.

I.

Mellem Huse, graa af Ælde,
i den grimme, gamle By,
dér, hvor Menneskene trælle,
og hvor Livets Glæder fly,

kan man finde som paa Dril
over Gaden, i en Smøge —
muntre Børn, som le eg støj
under Lirekassens Spil.

Disse Børn, mest Piger smaa
— fem til tolv er deres Alder —
danser alle, let paa Taa,
og i Dansen nogle falder,

Haaret kriller deres Hals,
mens de til Tyrolervals
løber frem i lange Rader
— danser i de triste Gader.

Alle smiler saa fornøjet,
svinger livligt sig omkring,
vender sig med raske Sving
— dygtig slidt er Shirtingstøjet,

men de er saa gode Venner
og der kommer fler og fler,
hopper, springer, synger, lér,
griber i hinandens Hænder.

Tvende Børn med Smil i Øjet
— bare Arme, snavset Hals —
bær til Spillemandens Vals
Ho'det flot tilbagebøjet.

Vinden blæser, det er koldt,
lidet Børnene det sanser,
Drengen spiller lystigt Boldt,
Pigen bare danser, danser.

Børn sig altid bør fornøje,
naar Musiken kun er flot,
og naar Spillemanden blot
vil med Dansene dem føje.

II.

Naar jeg nedad Gaden gaar,
— tidlig Morgen, sent paa Kvælden,
Foraar eller Efteraar —
ser jeg i sit Træskur Ellen.

Armod kender hun og Sorgen —
hun er ugift, uden Slægt,
lever i Guds Varetægt
— fra idag og til imorgen.

Skikkelsen er lang og smal,
Ho'det i en gammel Kyse.
Ingen køber — alle skal
heller hjem end staa og fryse.

Da idag jeg gaar forbi
— det er Regnvejr, ud paa Kvælden,
sølet som en Grisesti —
ser jeg i sit Træskur Ellen.

I sit snævre Indelukke
bag en Trævæg, grøn af Fugt,
sidder hun og sælger Frugt
— kæler for en pyntet Dukke.

Kysser Dukkens Øjne klare
og det røde Læbepar,
mens hun hvisker: Gud bevare
hver, som ingen Slægtning har.

Th. Bindesbøll.

21. Juli 1896.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer —

Langs Himmelranden Skyerne sig løfter
 til høje Fjelde og til dybe Kløfter —
 hvor saa jeg før de Skyer, de kunstneriske Sving,
 har Hammershøj dem malet, har Jerndorff eller
 Ring —?

hvem har her tegnet Himlen efter,
 hvem har øst af Naturens Kræfter? —

Bindesbøll!

Ja, Bindesbøll, vi elsker dine Krukker,
 den Farvejubil, som fra Vasen klukker,
 den har dig Himlen givet, og i Naturens Dyb
 studerede du Livet, selv hos det mindste Kryb.

Bindesbøll, du har store Ævner —
 derfor kæk gennem Livet stævner
 Bindesbøll!

Et halvt Aarhundred paa hans Isse daler,
løft Glasset, sving de gyldne Vinpokaler!
thi ung er stedse Ævnen og ungt er Mandens Værk,
som Sommeren er ung og Vinen — den er stærk.

Bindesbøll, Sommeren dig priser!
Kunsten og Skovgaards Paradiser
hilser dig!

Udkommet som Særtryk med Illustrationer af Joachim Skovgaard.

Holger Drachmann.

9. Oktober 1896.

Du Fiskernes Sanger og Havets Drot,
ak, hvem der havde dit Livsmod blot,
din Lyst til at kæmpe og stride!

Men hvem har vel Bjørnekræfter
til at digte din Saga efter?

De Skyer driver saa tungt og vaadt —
det gælder om at faa Skuden flot
og at klare Pynten derude!

Bli'r Redningsmændene borte,
saa skal Staten sørge for Dorthe.

Du ser dem kæmpe — dit Hjærte er godt
og ofte er du for Skranken traadt,
hvor Mennesker Uret maa lide!

Du har vist, at hvor Sorgerne gæster,
er Digterne Ypperstepræster.

Ak, hvem der havde dit frie Sind
til at flyve som Skyen løftet af Vind
og vugge sig frem over Havet!
Vi andre hænge ved Bogen
som Fiske, der sprælle paa Krogen!

Vi andre er ofte for Verden blind,
du ser, hvor den Sol, som farver *din* Kind,
belyser den Fisker forude,
hvem Vandet driver saa lækkert
af Olietrøje og Pjækkert!

Du staar paa Kysten og Guldharpen slaar
— de Bølger rinde saa stride —
om Issen bruser dit Hovedhaar
som Skum over Kysten den hvide.

Aftenstjærnen

efter

H. W. Longfellow.

Se! paa hint Hjørnevindu, vendt mod Vest,
svagtrødmende af Solen i det Fjærne,
der straal'er som en fin og flygtig Gæst
den skælvende, den blide Aftenstjærne.

Kun et Minut; just, som den lyser bedst,
afkaster den sin Pragt og daler gærne
bag hine mørke Fyrrer, der vil værne
dens søde Søvn og Elskovs Drømmefest.

Ak, du min Elskede, mit Stjærnelys!
Min Lykkes Morgen og dens Aftenglans!
Hin skønne Klode, vi betragted nys,

den ligner dig, naar du med trættet Sans
vil søge Ro, mens Aftensolen rinder
og fra dit dunkle Vindu Lyset svinder.

Pigen ved Bækken

efter

Lord Houghton.

Jeg vandred langsmed Bækkens Bred
bag Møllens Elmeskjul,
jeg hørte ej, hvor Bækken skred,
og ej det travle Hjul;
jeg hørte intet Fuglefløjt,
ej Myggens Aftensang,
fordi mit Hjærte slog saa højt
og døved hver en Klang.

Jeg sad paa Elmetræets Rod,
hvor Skyggen daled alt
og mens den gled om Haand og Fod,
jeg følte ej den faldt.
Jeg lytted for at høre Skridt,
jeg lytted efter Ord,
mit Hjærte bankede i Trit
med hver en Lyd paa Jord.

Han kom ej, nej — han kommer ej,
alene Natten kom,
Smaastjærner sad paa Himlens Vej,
hver i sin Helligdom.
Mens Aftenluften stille gled
i Elmeløvets Hang,
mit Hjærte græd i Ensomhed
sin stille Klagesang.

Og hastigt mine Taarer randt,
da Noget bag mig stod,
en Arm sig om min Skulder vandt
og ildnede mit Blod,
den drog mig nær, den drog og drog —
tavs laa den stille Vang;
i Jubel vore Hjærter slog
og døved hver en Klang.

Din ranke, mørke Skønhed —

efter

Campbell Macfie.

Din ranke, mørke Skønhed er uden nogen Lige,
du er Nattens stolte Dronning, som over Himlen
gaar.

Det brænder gennem Midnattens Taageflige
og Millioner Stjærner blinker i dit Haar,
du Nattens stolte Dronning, som over Himlen gaar!

Som en fuldmoden Maane er dine Bryster runde,
du er Nattens stolte Dronning, som over Himlen
gaar!

og blid er din Røst som de Længsler, der blunde,
og som paa Nattens Vinger sin Hyldest om dig
slaar —

du Nattens stolte Dronning, som over Himlen gaar!

Ringen

efter

Anastasius Grün.

(Grev v. Auersperg.)

Paa Bjærgets Skraaning sad jeg,
fjærnt fra min Fædrejord,
dybt under mig laa Bakker,
Dalstrøg og Sædejord!

I stille Drømme drog jeg
af Fingeren min Ring,
som *hun*, til Pant paa Elskov,
selv satte deromkring.

Jeg holdt den op for Øjet,
som jeg en Kikkert bar,
og kigged gennem Ringen
som i et Øjglar:

Hej, lystigtgrønne Bjæрге
og Vaarsæd gul og stærk
— alt var i saadan Ramme
et herligt Mesterværk!

Her saa man smukke Hytter
paa Bjærgets grønne Hang,
hist Segl og Leer glimted
langs ad den gyldne Vang!

Og længer borte Sletten,
hvor Floden bølged frit,
og fjærnt de lysblaa Bjærges
Forposter af Granit.

Og Byer med blanke Kupler
og Skovens friske Pragt,
Skyer, der mod det Fjærne
drev som med Længselsmagt.

Den hele Jord og Himmel
og Menneskenes Land,
det samled sig bag Rammen
af Ringens gyldne Rand.

O skønne Syn, at skue
fra Elskovs gyldne Strand
den hele Jord og Himmel
og Menneskenes Land.

Tre Vandringsmænd

efter

Anastasius Grün.

Tre Ynglinge drog gennem Verden frem,
de holdt det ej ud i det snævre Hjem;
enhver dog bar hos, hvad han havde kær,
det hygged og hægded han Hjærtet nær.

Den Første var Guldsmed og ung af Aar,
han bar en Ring af den Elskedes Haar;
den var spundet med Guld til Minde om Een,
hvis Navn stod ridset i funklende Sten.

Den Anden en udmærket Maler var,
som hos sig et herligt Billede bar,
det gengav hans Piges yndige Form
og tjente som Skjold mod den stærke Storm.

En Digteryngling den Tredje var,
som guldløkket Haar om sit Hoved bar,
Billed og Navn i hans Hjærte laa gemt
og alle dets Strænge til Sange stemt.

Da nu de sejlede over et Hav
faldt Guldsmedens Ring i Bølgernes Grav,
og da de hvilte paa Taarntinden træt,
saa røvede Stormen den Andens Portræt.

Da sørger de Tvende af Hjærtens Grund,
men jublende synger Digterens Mund;
Billed og Navn i hans Hjærte er gemt
og alle dets Strænge til Sange stemt.

Hvorfor er Graven tavs?

efter

Lord Houghton.

Sig, hvorfor tier Graven — hvi ligger den forladt,
hvorfor har skummel Tavshed sit Stempel paa
den sat?

Hvi nævner vi den sjældent og da med sagte Røst,
som om der vaagned Skam eller Kummer i vort
Bryst?

Hvis Død er evig Hvile, som Nogle haabløst tro,
hvem aldrig Savn og Smærte gav Haab om
Lysets Bo, —

Hvi skulde Dødens Komme udslutte med sin Graad
hvert lykkebaaret Minde om mangan kærlig Daad?

kan høre dem, vi elsker, med deres Vinger slaa
og omsorgsfuldt os lede, den Vej, som vi bør gaa:

at vi paa Rædselsdage, naar Ondskab prøve vil
at friste os med Spørgsmaal, om Sandheds Gud
er til,

kan føle vi blir hjulpet af dem, som sejred her,
at de os lønligt varer og staar i Kamp os nær.

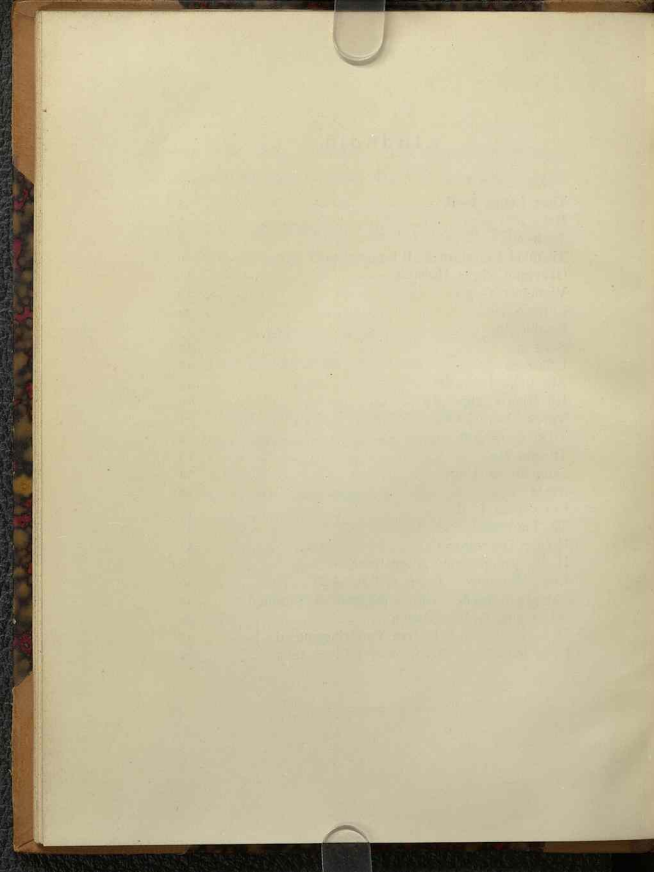
Thi ej til Fyrster blot, til Statsmænd, Konger, Skjalde
har Fremtids Hæder Bud, nej, den har Bud til alle.

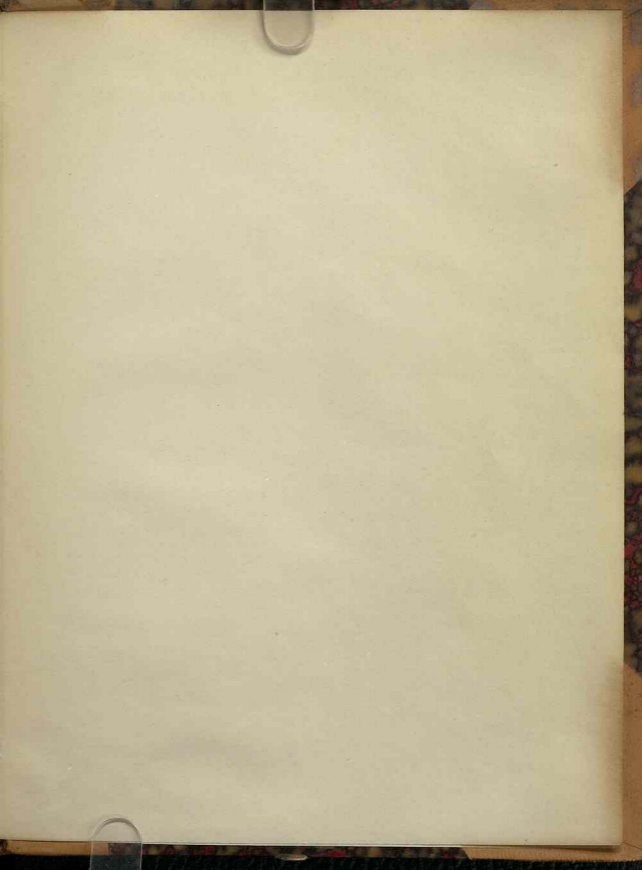
Der er ej Navn saa ringe, det kan sit Tempel faa,
i Hjerterne dets Minde kan som en Guddom staa.

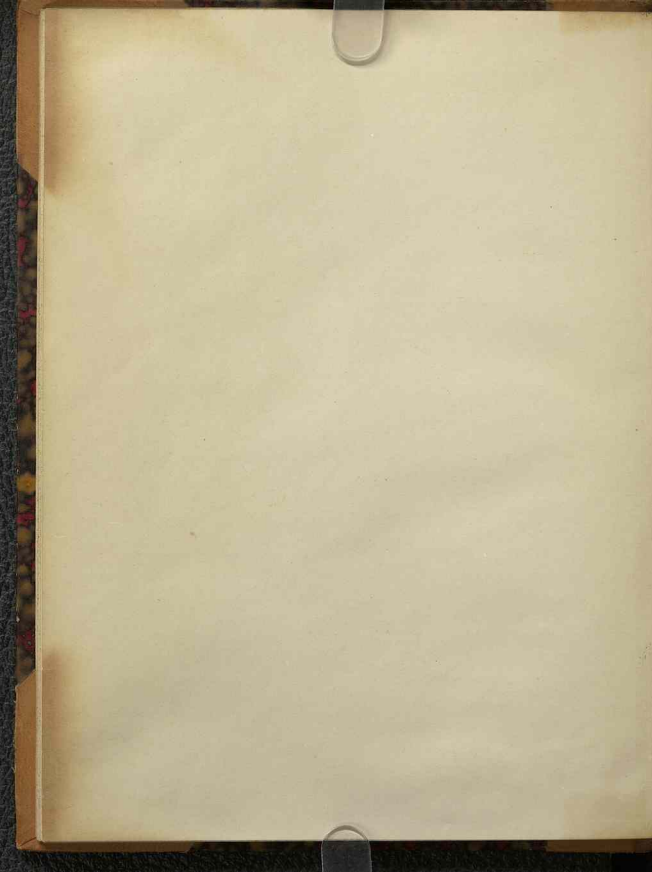

Indhold.

	Pag.
Thor Lange I—II.	5
Maj	7
Til hende	8
Til mine Forældre I—II.	9
Grevinde Rigne Holstein	11
Vignetter 1—5	12
Foraarsvise	14
Blaaklokke	15
Sørg ej —	17
I Skoven	18
Alle unge Længsler —	19
Dit Hjerte, siger du —	20
Vor Frelzers Kirke	21
Til hver iblandt os —	22
Til min Mo'r	23
Sang for de Unge	24
Kreta	26
Fra Gaden I—II.	27
Th. Bindesbøll	31
Holger Drachmann	33
H. W. Longfellow: Aftenstjærnen	35
Lord Houghton: Pigen ved Bækken	36
Campbell Macfie: Din ranke, mørke Skønhed —	38
Anastasius Grün: Ringen	40
» : De tre Vandringmænd	42
Lord Houghton: Hvorfor er Graven tavs?	44

Joh. Olsen,
Bogbinder.

